

читати него у другомъ. Тако познаемо народъ, уметностъ и књижество само съ едне стране, а не у нѣговой целокупности. Чуваймо се дакле да у многочисленомъ животу едниогъ народа буди кои членъ надъ другима узвисимо и подигнемо. Нигди нив тежня за достоинства тако опасна и шkodљива, као међу народима и племенама, која надъ свима другима узвисити се желе. Нѣнова в несрећа обично двапутъ тежа. Судбина чини се као да се оће шнѣима да мери, и дав имъ тешко осетити, да и она и на самой висости достоинства тако исто зна наћи, као и друге. Као што многе различне државе у Америки само едну државу чине, и између себе све су еднake: тако бы исто требало, да и многа Славянска племена и нарѣчия само едну слободну књижевну државу имаю, у којој се безъ разлике ни еданъ тирянинъ нетрпи. Цѣло може само ондакъ бити и обстати, ако се поедине нѣгове части у добромъ станю палазе. Славянски народъ и књижество нека буду дрвету подобни, које се на четиръ велике гра-не дели, свака грана цвѣта и носи свое плодове, свака додиркуе и своимъ гранчницама и лишћемъ узаймно грли се са другимъ гранама, а све су зато нѣнове жие само у едномъ стаблу укоренѣне и све заедно само едну круну чине. Ни едина одъ ови грана несме се осушити или одкрати, ерѣ чрезъ то бы се це-